05/06/2021

Έφυγε ο π. Θεόδωρος Μαρινόπουλος, μια παπαδιαμάντεια ιερατική μορφή

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Η εξόδιος Ακολουθία του αειμνήστου συνταξ. ιερέως της Ιεράς Μητροπόλεως Μάνης π. Θεοδώρου Μαρινόπουλου τελέσθηκε σήμερα, Σάββατο 5 Ιουνίου 2021 στον Ι. Ν. Προφήτου Ηλιού Μ. Μαντίνειας. Τ ης εξοδίου Ακολουθίας προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης Αργολίδος κ. Νεκτάριος συγχοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ' με τη συμμετοχή πολλών κληρικών και ευσεβών χριστιανών, μεταξύ αυτών και του Περιφερειάρχη Πελοποννήσου κ. Νίκα και του Δημάρχου Καλαμάτας κ. Βασιλόπουλου.

Επικηδείους λόγους εξεφώνησαν οι Σεβ. Μητροπολίτες Αργολίδος κ. Νεκτάριος και Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ' και ένας από τους υιούς του κεκοιμημένου ιερέως, κ. Γεώργιος Μαρινόπουλος.

Παραθέτουμε κάτωθι τον επικήδειο που εξεφώνησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης κ.

Χρυσόστομος Γ’.

“Μια παπαδιαμάντεια ιερατική μορφή”

«**Άφησε την ψυχή του να πετάξει στον ουρανό στις 4/6/2021, ο παπά – Θόδωρος (Μαρινόπουλος) από την Μ. Μαντίνεια Αβίας.**

Ήταν μια μορφή από εκείνες που περιγράφει ο Παπαδιαμάντης στα διηγήματά του, ως ο παπά – Φραγκούλης. Ταπεινός λευΐτης, βαθυστόχαστος, ευλαβής λειτουργός του Υψίστου, θαυμάσιος πνευματικός και Αρχιερέων ακόμη, υπομονετικός και ακούραστος στη διακονία του πλησίον, με θερμό ένθεο ζήλο, φλογερή πίστη, πλατειά αγαθωσύνη και ευγένεια.

Ο αείμνηστος π. Θεόδωρος Μαρινόπουλος του Δημητρίου και της Γιαννούλας γεννήθηκε στο Τρίκορφο (παλαιά ονομασία Πεντιά) Μεσσηνίας στις 16/6/1933 και σπούδασε στην Ιερατική Σχολή Αθηνών, απ’ όπου έλαβε το πτυχίο το έτος 1972. Δημιούργησε μία άριστη χριστιανική οικογένεια με την πρεσβυτέρα του Πηνελόπη και απέκτησε τέσσερα τέκνα, τον Δημήτρη, τον Ιωάννη, την Γεωργία και τον Γεώργιο.

Αφού υπηρέτησε ως νεωκόρος και ιεροψάλτης σε διαφόρους ιερούς ναούς στις 19/9/1971 χειροτονήθηκε διάκονος υπό του αειμνήστου Μητροπολίτου Γυθείου και Οιτύλου κυρού Σωτηρίου και στις 16/7/1972 υπό του ιδίου Μητροπολίτου πρεσβύτερος. Ως διάκονος υπηρέτησε ένεκεν των σπουδών του 1971-72 στον Ι.Ν. Αγίας Τριάδος Κεραμικού και στον Ι.Ν. Αγίων Αναργύρων Αττικής. Ως πρεσβύτερος από το 1972 μέχρι σήμερα υπηρέτησε στον Ι.Ν. του Προφ. Ηλία Μ. Μαντίνειας επί πεντήκοντα συναπτά έτη. Το 1977 χειροθετήθηκε πνευματικός – εξομολόγος και το 2016 συνταξιοδοτήθηκε ένεκεν γήρατος.

Μάλιστα το έτος 1974 μετέβη στη μακρυνή Αυστραλία όπου έτυχε θερμής υποδοχής.

Η αγάπη του προς τους αγίους τον έκαμνε ν’ ανεγείρει δύο Ιερούς Ναούς στην ευρύτερη περιοχή Μικράς Μαντίνειας. Ο ένας ναός είναι των αγίων: Γρηγορίου του Θεολόγου και Αγ. Κοσμά του Αιτωλού και ο άλλος Αγίου Παισίου και Αγ. Ιακώβου του εν Ευβοία.

Αξιωθήκαμε δε να τελέσουμε τα εγκαίνια των παραπάνω ιερών ναών μετά του αδελφού εν Χριστώ, Σεβ. Μητροπολίτου Αργολίδος κ. Νεκταρίου τα έτη 2018 και 2019.

Το 2018 διορίστηκε μέλος της Επιτροπής Γεροντίας της Ιεράς Μητροπόλεως Μάνης και το έτος 2019 του απενεμήθη η τιμητική διάκρισις, το μετάλλιο της Ιεράς Μητροπόλεως μας «Παναγία η Γιάτρισσα».

Πόθος του η μελέτη, η παιδεία, τα γράμματα, ο κατά Χριστόν καταρτισμός του. Χαρά του να βλέπει τους πιστούς να εκκλησιάζωνται, να προσεύχωνται, να προσέρχωνται στην Ι. Εξομολόγηση και κυρίως στη Θ. Κοινωνία.

Πάντοτε έδιδε πνευματικές συμβουλές και νουθεσίες με ταπεινόν φρόνημα. Πάντοτε με πολλή ευλάβεια στεκόταν ενώπιον της Αγίας Τραπέζης και βαθυτάτη ήταν η αίσθηση της παρουσίας του Θεού. Πάντοτε έσκυβε και ζητούσε προ της Θ. Κοινωνίας να του διαβάσω την συγχωρητική ευχή. Τον έβλεπα και τον χαιρόμουν, όταν μετά τη Θ. Κοινωνία πήγαινε κοντά στο αναμμένο κερί της Αγίας Τραπέζης και έβαζε τα χέρια του στη φλόγα για να καεί κάποιο ίχνος θείου μαργαρίτη που πιθανόν να είχε μείνει. Στην εξομολόγηση ήταν άφθαστος.

Ταπεινός, σεμνός, ιεροπρεπής, γαλήνιος, πράος, σύνους, εγκρατής, φιλαλήθης, φιλάγιος, φιλακόλουθος, φιλάνθρωπος, άνθρωπος του Θεού, γεμάτος αγάπη και καλωσύνη.

Η οικία του πάντοτε ανοικτή για φιλοξενία σε μικρούς και μεγάλους και τούτο γιατί η αγαπώσα καρδία του ήταν πλατειά για όλους. Ο καθένας επισκέπτης έφευγε με πνευματική ωφέλεια και έλεγε πότε να ξαναβρεθεί κάτω από το πετραχήλι του και πότε ν’ ασπασθεί το αγιασμένο ιερατικό του χέρι. Ήταν ένας ακούραστος θεράπων ψυχών, ένας στοργικός πνευματικός πατέρας.

Ο παπά – Θόδωρος αναπαύεται εκ των κόπων του και ζει εν τοις ουρανοίς μετά των αγίων αγγέλων. Εκεί επάνω, στο επουράνιο θυσιαστήριο, λειτουργεί τώρα, και προσεύχεται για τον καθένα μας. Ας έχουμε την ευχή του. Αιωνία του η μνήμη».